

L'ORACIÓ DEL SENYOR

LEONARDO BOFF

En l'oració del Senyor, hi trobem una justa relació entre Déu i l'home, entre el cel i la terra, el món religiós i el polític, en la unitat d'un sol procés. La primera part està referida a la causa de Déu: el Pare, la santificació del seu Nom i de la seva Voluntat, el Regne... La segona part toca la causa de l'home: el pa necessari, el perdó indispensable, la temptació sempre present i el mal sempre a l'aguait. Les dues parts constitueixen una sola oració. Déu no sols s'interessa per allò que és seu: el seu Nom, la seva Voluntat, el seu Regne... Déu es preocupa també pel que fa a l'home: el pa, el perdó, el perill i el mal. Semblantment, l'home no limita el seu interès a les coses que el concerneixen: el pa, el perdó, el perill. També s'obre als interessos de Déu: el Regne, la santificació del seu Nom, l'obediència a la seva Voluntat...

En l'oració de Jesús, la causa de Déu no és aliena a la causa de l'home i la causa de l'home no és estranya a la causa de Déu. L'impuls mitjançant el qual l'home s'alça, cel enllà, per unir-se a Déu, l'inclina també sobre la terra per fer atenció a les necessitats temporals. És la mateixa força. Aquesta doble implicació dinàmica se sobreposa de tal manera que torna transparent l'oració de Jesús.

Allò que Déu va unir... ningú ho ha de separar. Ningú pot bandejar Déu amb el pretext d'ocupar-se de les necessitats terrenes. En altres paraules, i a la inversa, ningú no pot renunciar a les servituds de l'existència humana amb l'excusa de servir la grandesa de Déu. L'una i l'altra estan dins del mateix horitzó de la pregària. És per això que considerem el *parenostre* com una oració integradora.

La realitat implicada en el *parenostre* no és una realitat de color de rosa, sinó dramàticament conflictiva. En ella, el Regne de Déu xoca amb el Regne de Satanàs. El pare, tan pròxim a nosaltres («Pare nostre») habita lluny de nosaltres («que esteu en el cel»). Els homes, tan donats a maleir i blasfemar, demanem la santificació del Nom de Déu. Les calamitats que senyoregen la terra faran més anguniós el desig de l'adveniment del Regne de Déu, que és pau, amor, joia... La Voluntat de Déu, traïda i transgredida, ha de ser reconeguda i acatada... Demanem el pa, perquè, tot i ser necessari, hi ha molta gent que no en té. Demanem perdó a Déu per la nostra manca de fraternitat, car altrament no sabríem perdonar qui ens ha ofès. Demanem força per afrontar les temptacions, perquè sense ella cauríem miserablement. Cridem a Déu que ens alliberi del mal, ja que si no, irremeiablement, nosaltres apostataríem... A despit de tanta conflictivitat, l'oració del Senyor està amorosida de tendra confiança i de serena lliurança: per elles, tot el bé i el mal es converteix en un motiu de comunicació amb Déu.

«Demanem les coses grans i Déu us atorgarà les petites», diu Jesús en un *logion* que s'ha conservat fora dels evangelis escrits i que ens transmet Climent d'Alexandria. El seu missatge és encoratjador. Val a dir que ens hem d'obrir mentalment més enllà del nostre petit horitzó i ultrapassar decididament els nostres límits. Si ho fem així, trobarem l'essencial, aquell *únic necessari* que Jesús ha expressat i ens ha ensenyat tan genuïnament en l'oració del *parenostre*.